

Když se můj přítel vrátí pozdě v noci, táhne z něj alkohol a kouř táboráku, lehne si ke mně na matraci a zamoří dechem pokoj, připomene mi ten pach vždycky tátů.

Máme u sebe doma kartáčky na zuby a věci na spaní. Navzájem si lovíme poštu ze schránky a otevíráme dopisy. Bereme si z obou ledniček, co je tam k snědku, ale nebydlíme spolu. To neklapalo.

Když je pak v neděli u mě a vyspává, luxuju, pouštím nahlas rádio, rámusím po bytě a směju se, když se ptá, jestli bych mu neuvařila kafe. Dělán všechno, abych nebyla jako máma.

Někdy se za mě přítel stydí, když se mu o mně někdo zmíní. Jak jsem vypadala tuhle v hospodě nebo minule na oslavě narozenin. *Pokud takhle pije ženská, je to něco jinýho.*

Když začnu pít, nepiju pálenku. Liju do sebe tlamolepy nejrůznějších barev. Říkám to, co bych střízlivá nikdy neřekla a co už se nedá vzít zpátky. Říkám ségře, že bych si radši hodila mašli než žít tak podělaně maloměšťácky jako ona. Říkám sousedovi, že ho odjakživa tajně miluju, a že jestli to s tou svojí konečně utne, vynosím jí krabice před barák, až se bude stěhovat. Sedím ubulená na dispečinku taxíků, operátorka

mi dává přes ramena vlněnou deku a vaří mi kafe. Spím na chodbě baráku, protože už se klíčem netrefím do zámku. Probouzím se celá poblitá, samá modřina a škrábanec, a nevím od čeho.

Ztrácím věci, vyzvedávám si odpoledne kabelky u výčepních, když je najdou při úklidu. V denním světle se na mě dívají soucitně a já jim děkuju něčím od cesty.

Nechávám na sobě cizí ruce a sama ošmatávám.

V pondělí už to nezvládám do práce, nechávám kvůli tomu umírat babičky, předstírám takovou a makovou žaludeční nebo střevní infekci a šéfová mumlá *vylež to...*

Kamarádi už mě nezvou, abych se přidala, když si jdou někam sednout.